

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **P. H.**
bytem
zastoupen Mgr. Jaroslavem Holubem
advokátem se sídlem Gajdošova 7, 615 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2018, č. j. KUJI 75228/2018,
sp. zn. OOSČ 584/2018 OOSC/157,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány shledaly žalobce vinným ze čtyř dopravních přestupků. Žalobce namítá, že nesprávně zjistily skutkový stav, protože své vozidlo v předmětnou dobu ani neřídil. Krajský soud proto musel posoudit, zda spisový materiál obsahuje dostatečný podklad ke shledání jeho přestupkové viny.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Dne 4. 1. 2018 probíhala silniční kontrola ve Vidoníně. Policisté si na parkovišti u hospody všimli bílé Škody Pick-up. Ve vozidle a jeho okolí se nikdo nenacházel. Hlídka na základě vlastních zkušeností věděla, že tento vůz patří žalobci, který v minulosti řídil pod vlivem alkoholu. Policisté proto čekali na případný průjezd tohoto vozu. Ve 22:03 vozidlo žalobce také projelo. Policisté měli v době průjezdu zapnutá pouze potkávací světla. Ve vozidle žalobce, kterému nesvítla zadní levá potkávací lampa, byl pouze řidič. Policisté se za ním vydali a použili modré výstražné světlo a přední červený nápis „STOP“. Přistoupili i k použití zvukových výstražných znamení. Vozidlo však jelo středem vozovky a znemožňovalo, aby jej policisté předjeli. Policista Š. začal z pozice spolujezdce situaci nahrávat na svůj mobilní telefon. Před obcí Radňoves hlídka najela vedle stíhaného vozidla a jasně viděla do tváře řidiče. Policista Š. v osobě řidiče poznal žalobce. Jeho kolega D. v řidiči poznal osobu, se kterou hlídka následně jednala. Po předjetí vozidlo žalobce odbočilo na příjezdovou cestu k domu č. p. 3. Policista Š. za ním vyběhl a policista D. svítil na místo, kde vozidlo zastavilo. Jiná osoba na místě nebyla.
3. Policisté žalobce vyzvali k předložení dokladů. Odpověděl, že žádné nemá a že vozidlo neřídil. Hlídka mu sdělila, že ho viděli vozidlo řídit. Vzhledem k tomu, že z jeho dechu cítili alkohol a měl zarudlé oči, navíc pojali podezření, že řídil pod vlivem alkoholu. Vyzvali proto žalobce, aby se podrobil zkoušce na přítomnost alkoholu v krvi, což odmítnul, stejně jako výzvu k lékařskému vyšetření. Policisté poučili žalobce o následcích jeho jednání. Žalobce na služebně policistům sdělil, že vozidlo řídil jeho kamarád A. H., který bydlí v X
4. Spis obsahuje videozáznam pořízený policistou Š. včetně jeho písemného popisu. Je na něm slyšet zvukové výstražné znamení. Lze také zaznamenat odlesky modrého výstražného světla. Policejní vůz na záznamu sleduje a následně se pokouší předjet po středě vozovky jedoucí vozidlo žalobce. To v čase 0:21 ze záběru mizí, policisté zastavují a policista Š. vybíhá ven. Po chvilce u sledovaného vozidla zastavuje osobu ztotožněnou jako žalobce. Ten nejprve tvrdí, že nemá žádné doklady. A odmítá, že by řídil. Pak odchází s policisty.
5. Dne 7. 1. 2018 podal vysvětlení D. J., který byl v den žalobcovy kontroly v hospodě ve Vidoníně. U stolu seděl s J. H. Pamatoval si, že tam byl i žalobce. Seděl u jiného stolu. Zda požíval alkohol, to D. J. nevěděl. Měl dost popíto, takže si události pamatuje jen zkratkovitě. Po zavíračce s J. H. i žalobcem vyšli ven. Žalobce nasedl do bílého vozidla zn. Škoda Felicia Pick-up, tím si byl jistý. Kdo řídil, si nevybavil. O den později podal vysvětlení i J. H., který také uvedl, že byl dne 4. 1. 2017 zhruba od 18:30 do 21:30 v hospodě ve Vidoníně. Žalobce přišel později, neví přesně v kolik. Posadil se k vedlejšímu stolu. Co konzumoval, to J. H. nevěděl. Odešel z hospody s D. J., žalobce ještě zůstal s paní hospodskou. Neví, jak se žalobce dostal domů. Vedle hospody stála Škoda Pick-up bílé bary. Zda někdo seděl ve vozidle, neví. Dne 26. 1. 2018 se k podání vysvětlení dostavil A. H. Uvedl, že vozidlo neřídil, ale ví, kdo ho řídil. Nicméně tuto osobu nebude kontaktovat, protože by osobu blízkou mohl vystavit postihu za přestupek.
6. Dne 8. 3. 2018 se konalo ve věci ústní jednání u Městského úřadu Velké Meziříčí („městský úřad“). Dostavil se k němu A. H., který zastupoval žalobce („zmocněnec žalobce“). Městský soud provedl dokazování obsahem spisu včetně videozáznamu. Zmocněnci

žalobce stanovil lhůtu k vyjádření se k podkladům. Zmocněnec žalobce uvedl, že žalobce v inkriminovanou dobu vozidlo neřídil a hlídka policie ho nezastavila. Oprávněně odmítl dechovou zkoušku a lékařské vyšetření. Nebyl tu pro ně důvod, neřídil-li. Nemohl se proto ani řídit pokynem k zastavení vozidla nebo řídit při pravém okraji vozovky. Policisté neměli, proč po něm požadovat doklady. Obsah spisu neprokazoval, že by žalobce v danou dobu řídil svůj vůz. Není fyzicky možné, aby policisté viděli řidiči do tváře a spatřili žalobce vystupovat z vozidla. Zmocněnec navrhl k provedení několik důkazů, konkrétně výslech policistů, výslech D. J., J. H., zmocněnce žalobce i žalobce. Navrhl i rekonstrukci, zajištění důkazů o tom, zda vozidlo mělo rozsvícený nápis „STOP“ a zajištění techniky, kterou policista Š. pořídil obrazový záznam.

7. Dne 16. 5. 2018 se opět u městského úřadu konalo ústní jednání. Městský úřad vyslechl policistu Š. Vypověděl, že měl dne 4. 1. 2018 noční službu s kolegou D. Všiml si ve Vidoníně u hospody bílé Škody Pick-up, o níž ví, že patří žalobci, který v minulosti čelil obvinění z řízení pod vlivem alkoholu. Odstavili služební vozidlo do areálu bývalého zemědělského družstva. Krátce po 22:00 si povšimli světel vozidla jedoucího z Vidonína na Radňoves. Jelo pomalu. Policista Š. si všiml, že jde o výše popsany Pick-up. Po zapnutí majáku vozidlo najelo ke středu křižovatky, takže nešlo objet. Zapnuli červený nápis „STOP“. Vozidlo pak mírně zrychlilo. Po odbočení vozidla za ním vyběhl. V průběhu předjíždění situaci natáčel na mobilní telefon, používal přísvecení. Řidič, kterému viděl do tváře, se podobal žalobci. Jak utíkal k zastavenému Pick-upu, tak viděl osobu, která stála v jeho dveřích. Okamžik na to viděl muže, který se pohyboval u přední levé části vozidla. Vyzval ho k zastavení. Muž uposlechl. Jednalo se skutečně o žalobce. Viděl na místě jen jednu osobu. Žalobce vše (předložení dokladů, dechovou zkoušku, lékařské vyšetření) odmítal s tvrzením, že neřídil. Dobrovolně následoval policisty na služebnu za účelem podání vysvětlení. Tam uvedl, že řídil zmocněnec žalobce. A uvedl další dva svědky. Před jízdou měl vypít jedno pivo někde u hospody. Neuvedl, že by vůbec byl v hospodě. Zmocněnec žalobce jej měl u hospody vysadit v 21:30 a pak odjet někam pro šrouby. Přitom policisté viděli, že již ve 21:00 vozidlo stálo u hospody. K dotazu městského úřadu policista Š. vypověděl, že vozidlo mělo v pořádku fungující výstražné světlo s nápisem. Vozidlo žalobce podle jeho názoru a s ohledem na to, co vypověděl, řídil žalobce.
8. Následoval výslech policisty D. Ten uvedl, že se všeobecně ví o pití a řízení ve vesnicích v okolí Velké Bíteše. Zaměřovali se spíše na starší vozidla. Okolo 22:00 jedno velmi pomalu projelo. Šlo o starou Škodu Pick-up. Od světel služebního vozidla bylo vidět, že je v ní jen jeden řidič. Měl pracovní oblečení, jel pomalu a nesvítila mu zadní lampa, proto se za ním vydali. Policista Š. zapnul výstražná světla. Policista D. viděl, že se rozsvítila i kontrolka signalizující použití nápisu „STOP“. Policista D. najel na levou krajnici, protože Pick-up jel hodně po prostředku. Řidič musel v noci vidět nápis „STOP“ i modrá světla. Použité zvukové výstražné zařízení by probudilo i mrtvého. Vozidlo nebylo možné stále předjet, jak jelo po prostředku. Kolega ho točil na kameru. To pokračovalo až před Radňoves, kde řidič u prvního nebo druhého domu uhnul na zahradu. Před uhnutím se svědkovi podařilo dostat vedle vozidla. Na řidiče se podíval. Oba policisté vyskočili ze služebního vozu, kolega Š. o něco dříve. Policista D. svítil na stíhané vozidlo svítilnou. Z místa řidiče vyskočil ten člověk, kterého viděl v době průjezdu vozidel vedle sebe. Široko daleko nikdo nebyl, ani u spolujezdce. Policista D. prováděl lustraci. V té době oba policisté věděli, že jde o žalobce. Ten tvrdil, že neřídil. Odmítl všechny výzvy policisty Š.,

který jej poučil, že ho oba policisté viděli řídit a že se vystavuje přestupkovému řízení, s čímž se žalobce srozuměl. Převezli ho pak na služebnu. U podání vysvětlení policista D. nebyl. K dotazu zmocněnce žalobce uvedl, že zaslechl od policisty, že žalobce jezdí pod vlivem alkoholu. A stál si zpětně za tím, že v době předjíždění viděl za volantem žalobce.

9. V průběhu řízení se ještě vyjádřil a vypovídal zmocněnec žalobce. Zpochybňoval počínání policistů a navrhoval rekonstrukci. Uváděl poté, že se účastnil zásahu policistů na dvoře rodinného domu Radňoves č. p. 3. Žalobce vozidlo Škoda Pick-up neřídil. Při pozorování zásahu policistů byla jedna další osoba, jejíž údaje zatím nechtěl sdělovat kvůli chybějícímu souhlasu. Po zastavení vozidla Škoda Pick-up z něj vystoupily dvě osoby, jedna utekla. Druhou byl žalobce. Na otázku, kdo řídil, uvedl, že neví, danou osobu nezná. Neví, kam se schovala. Policie o zmocněnci žalobce podle jeho názoru nevěděla. Zmocněnec viděl majáky a slyšel zvukové zařízení, ale nápis „STOP“ neviděl.
10. Městský úřad dne 26. 6. 2018 vydal ve věci rozhodnutí pod č. j. DOP/7866/2018-juran/3496/2018 („rozhodnutí městského úřadu“). Žalobce shledal vinným ze tří přestupků. První z nich spočíval v porušení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., zákon o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Odmítl se totiž podrobit orientační dechové zkoušce a lékařskému vyšetření, aby se zjistilo, zda neřídil pod vlivem alkoholu („první přestupek“). Porušil také § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, protože se neřídil pokynem policie k zastavení vozidla, který mu policisté z jedoucího služebního vozidla dávali rozsvícením nápisu „STOP“ („druhý přestupek“). Navíc nejel vpravo při pravém okraji vozovky, čímž porušil § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu („třetí přestupek“). A při řízení u sebe neměl řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla podle § 6 odst. 7 písm. a) a b) zákona o silničním provozu („čtvrtý přestupek“). Městský úřad za tyto přestupky žalobci uložil pokutu ve výši 35.000 Kč a zákaz řízení na 18 měsíců.
11. Městský úřad uvedl, že na zasahující policisty nahlíží jako na nezávislé svědky, kteří neměli vztah k žalobci, ani k věci. Proto vyšel z jejich shodných výpovědí. Dokresluje je videozáznam. Výslech D. J. a J. H. byl podle městského úřadu bezpředmětný, protože se nenacházeli na místě přestupku. J. H. nic neviděl a D. J. měl dost popíto. Zmocněnec žalobce ani neuvedl, proč by je městský úřad měl vyslýchat. Sám pak měl na výsledku řízení určitý zájem. Jeho výpověď byla účelová, protože se stěží mohl nacházet na dvoře domu, kde probíhala kontrola žalobce, přitom detailně vidět, jak se vozidla předjížděla, a současně nevidět, kam se schoval údajný řidič. Policisté by si zmocněnce žalobce všimli. Městský úřad vysvětlil i důvody, proč nepřistoupil k rekonstrukci. Nebylo v jeho možnostech zajistit, aby probíhala přesně podle skutečnosti. Musely by být stejné světelné a přírodní podmínky apod.
12. Zmocněnec žalobce se následně dostavil na městský úřad a uvedl do protokolu, že vozidlo žalobce řídil S. V. ze Kobelecké Polyany v Zakarpatské oblasti na Ukrajině (uvedl jeho adresu, rodné číslo a číslo pasu). Navrhl proto zrušení rozhodnutí městského úřadu. O dva týdny později proti němu podal odvolání. Zopakoval, že žalobce vozidlo neřídil a policisté ho nekontrolovali. Napadal výpovědi policistů, které označil za nekonzistentní a rozporuplné. Policisté ani neuměli prokázat, zda měli zapnutý nápis „STOP“, či zda fungoval a vozidlo ho vůbec mělo. Městský úřad k tomu neprovedl důkaz, stejně jako ke

spornému videozáznamu a dalším okolnostem. Nezohlednil ani novou skutečnost uvedení jména skutečného řidiče. Odvolací námitky doprovázely konkrétní (opakovaně vznesené) důkazní návrhy.

13. Žalovaný ovšem odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu svým rozhodnutím ze dne 9. 10. 2018, č. j. KUJI 75228/2018, sp. zn. OOSČ 584/2018 OOSC/157 („rozhodnutí žalovaného“). Na základě důkazu ve spise lze podle něj postavit najisto, že žalobce řídil a spáchal všechny čtyři přestupky. Žalobce a jeho zmocněnec neustále měnili svá tvrzení, která se vzájemně vyvrací. Naproti tomu stojí ostatní důkazy ve spise představované zejména výpověďmi policistů v celém řízení, které podporuje i videozáznam. Na základě důkazů ve spise žalovaný nemá pochybnosti, že žalobce byl řidičem vozidla, které policisté sledovali. Výpovědi policistů a úřední záznam ze dne 4. 1. 2018 prokazuje i skutečnost, že svítil červený nápis „STOP“. Městský úřad zjistil skutkový stav dostatečně. Žalovaný nepovažoval za nutné provést další důkazy.

III. Obsah žaloby

14. Žalobce namítá, že správní orgány nezjistily řádně a úplně skutkový stav. Neprokázaly, že by žalobce byl řidičem vozidla. Žalobce to celou dobu popírá. Oznámil, kdo vůz skutečně řídil. Správní orgány ovšem s touto informací naložily nepřipustně. Policisté jsou podle žalobce zaujatí. Čekali přímo na žalobce, neprováděli obecnou silniční kontrolu. Sami uvedli, že vozidlo žalobce znali. Účelově proto na jeho vozidlo čekali. Připustili, že vozidlo mohl řídit někdo jiný. Skutečnost, že policisté čekali na vozidlo žalobce, kterého v minulosti kontrolovali kvůli jízdě pod vlivem alkoholu, potvrzuje i úřední záznam ze dne 4. 1. 2018. Policisté tedy buď lhali v tomto úředním záznamu, nebo při jednání. Městský úřad pak neprovedl výslech svědků, kteří se mohli vyslovit k tomu, kdy a za jakých okolností žalobce nastoupil do daného automobilu.

15. Pokud správní orgány uvádějí, že žalobce měnil v průběhu řízení svoji výpověď, pak žalobce namítá, že výpověď na úředním záznamu ze dne 4. 1. 2018 učinil pod nátlakem policie. Policisté ho bezdůvodně odvezli na služebnu a tam po něm požadovali vyjádření. Vše proběhlo v nočních hodinách, žalobce se pak nemohl dostat domů. Policisté měli se žalobcem sepsat záznam na místě nebo ho předvolat v běžnou pracovní dobu. Správní orgány neprověřily žalobcem uvedenou osobu řidiče a nepředvolaly jím navržené svědky. Nemohly proto jednoznačně zjistit skutkový stav. Zmocněnec žalobce navíc uváděl, že u kontroly byla jedna další osoba, kterou by na požádání městského úřadu identifikoval. Městský úřad však s touto informací nijak nenaložil. Nedůvodně pak napadal důvěryhodnost zmocněnce, který bydlí u místa kontroly. Proto byl u zásahu.
16. Správní orgány ve vztahu ke druhému přestupku neprokázaly (kromě toho, že by žalobce vůbec vůz řídil), že vozidlo zasahujících policistů mělo funkční technické zařízení, které umožňovalo rozsvítit nápis „STOP“. Žalobce k tomu navrhoval neprovedené důkazy (technický průkaz vozidla). Nelze se nekriticky ztotožnit s výpověďmi policistů, kteří mají na věci zájem. O tom, že nápis „STOP“ svítil, není jiný důkaz než výpověď policistů. Tu je třeba prověřit, protože z výše uvedeného plyne, že uváděli nepravdu. Svědci se pouze domnívají, že nápis „STOP“ svítil, ale rozsvícený ho neviděli a vidět nemohli. V celém spisu není identifikace služebního automobilu.
17. Ke třetímu a čtvrtému přestupku také nejsou žádné relevantní důkazy. Nelze vyjít z videozáznamu poskytnutého policistou Š. Je velice krátký. Záznam pořízený v rámci zásahu policie by měl doprovázet protokol s číslem použitého přístroje a časovými i místními údaji pro jednoznačnou identifikaci. Nic takového ovšem spisové podklady neobsahují. Úřední záznam policie tyto požadavky postrádá. Tyto údaje neplynou ani z videozáznamu. I kdyby se z něj prokázalo, že se řidič vozidla nedržel vpravo, s ohledem na stav dané úzké nekvalitní silnice by to byl nereálný požadavek, potenciálně ohrožující bezpečnost jízdy. Na podobných komunikacích řidiči se řidiči běžně drží prostředku cesty a napravo zajíždí, pokud jede vůz do protisměru. Shledání viny z tohoto přestupku svědčí o tom, že městský úřad nepostupoval objektivně a nezaujatě. Žalobce navrhoval rekonstrukci, při které by se prokázalo, že svědci nemohli po poměrně dlouhou dobu vozidlo vidět a identifikovat řidiče.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný k návrhu na výslech svědků uvádí, že se jejich výpovědi i krátce po spáchání přestupku značně rozcházejí. Měly by mizivou hodnotu a nepřinesly by nové informace. Skutečnost, že se žalobce neřídil pokyny policie a nedržel se při pravém okraji vozovky, prokazuje kromě výpovědi svědků i videozáznam.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Krajský soud o ní rozhodl bez jednání. Oba účastníci řízení s tím výslovně souhlasili a krajský soud nepovažoval za nutné jednání nařizovat (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“).
20. Žaloba *není důvodná*.

21. Námitky žalobce jsou výhradně skutkové povahy. Jejich jádro spočívá v tvrzení, že žalobce vůz sledovaný policisty a jedoucí uprostřed vozovky neřídil, policisté ho proto nevyzývali k zastavení a nebyl tu ani důvod pro jejich výzvy ke zjištění, zda je pod vlivem alkoholu, a k předložení dokladů.
22. V řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; „správní řád“). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se deliktního jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Obviněnému stačí k tomu, aby jej správní orgán nemohl za přestupek postihnout, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, bod 15).
23. Co se týče důkazních možností za účelem splnění povinnosti zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, upravují je § 51-56 správního řádu. V tomto konkrétním případě se magistrát opíral hlavně o svědecké výpovědi policistů, videozáznam a důkazy plynoucí z listinných důkazních prostředků (úřední záznamy o podaných vysvětleních). Důkazy pak nelze hodnotit izolovaně. Teprve zhodnocením všech důkazů společně lze dospět k závěru o skutkových okolnostech případu. V celku správní orgán důkazy hodnotí, až provede všechny, jež považuje za dostačující ke zjištění relevantních skutečností. Podle § 50 odst. 4 správního řádu správní orgán hodnotí důkazy zásadně podle volné úvahy. Přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít. Důkazy se hodnotí jak jednotlivě, tak v souhrnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 84/2009-77).
24. Podle krajského soudu městský úřad zjistil skutkový stav spolehlivě. *Svědecké výpovědi policistů a videozáznam jsou přesvědčivými důkazy o tom, že žalobce řídil vůz Škoda Pick-up, který policisté vyzývali k zastavení prostřednictvím světelného značení s nápisem „STOP“, na které žalobce nereagoval, jel s tímto vozem uprostřed vozovky a nikoliv při jejím pravém okraji, přičemž se po zastavení nepodrobil výzvám policistů k dechové zkoušce a lékařskému vyšetření, ani jim nepředložil doklady.*
25. Skutkový děj ve shodě a prakticky bez rozporů policisté popsali již v úředním záznamu ze dne 4. 1. 2018 a hlavně tak znovu učinili i při ústním jednání před městským úřadem. Krajský soud v konkrétních okolnostech této věci nespatřuje nic špatného na tom, že vyčkávali, zda právě žalobce neporuší právní předpisy, pokud byl pro ně v tomto ohledu „známou firmou“. Pro hodnocení protiprávnosti počínání žalobce to nemá vliv. Důležité je, že oba policisté důvěryhodně popsali, jak se vydali za vozidlem žalobce – které navíc nemělo řádné osvětlení –, popsali i průběh stíhání vozidla žalobce, během nějž měli zapnutý nápis „STOP“ spolu s dalším výstražným osvětlením modré barvy, a snažili se předjet dané vozidlo, které jim v tom bránilo jízdou uprostřed vozovky. Poté, co z ní dané vozidlo sjelo, pak obě výpovědi konzistentně popisují, že policista Š. (s malým zpoždění

následovaný policistou D.) hned vyběhl z auta a po pár vteřinách u něj dostihl žalobce. Podle krajského soudu není fyzicky možné, aby během pár sekund běhu policisty Š. došlo k záměně osob. Stejně tak krajský soud neuvěřil, že by se na místě kontroly pohybovaly ještě jiné osoby. Žalobce pak také podle výpovědí policistů byl osobou, která odmítla podstoupit dechovou zkoušku, lékařské vyšetření i předložit doklady.

26. Krajský soud přitom nemá důvod o obsahu výpovědí policistů pochybovat. Judikatura Nejvyššího správního soudu ustáleně vychází z názoru, že „[p]olicistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. (...) O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42).
27. Krajský soud ví o nálezů Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, kde Ústavní soud shledal, že „v demokratickém právním státě, v němž jsou si všichni lidé rovni, nelze obecně bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníků mocenských složek oproti výpovědím jednotlivců, vůči nimž jsou policejní či jiné státní pravomoci vykonávány“. To ovšem neodporuje výše shrnuté judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž lze obecně policistu považovat za nestranného svědka (tj. nikoliv nutně věrohodnějšího), neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). Plyne to ze skutečnosti, že policisté jsou úředními osobami a nemají za normálních okolností na výsledku přestupkového řízení zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Posouzení věrohodnosti výpovědi policistů je ovšem součástí hodnocení důkazů v každém konkrétním případě. Je při něm třeba vzít v úvahu všechny okolnosti případu, aniž lze automaticky výpovědím policistů přiznávat větší věrohodnost než výpovědím jiných svědků.
28. Oproti tomu je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve své věci nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. Totéž potom může platit i pro osoby, které jsou osobě podezřelé ze spáchání přestupku blízké či jsou k ní v jistém postavení závislosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30). To je v této věci případ zmocněnce žalobce, jehož počínání v očích krajského soudu ovládal zájem na zpochybnění skutkového dění ve prospěch žalobce. Jeho tvrzení o přítomnosti na místě kontroly či o jiném řidiči vozidla žalobce ovšem krajský soud ve shodě se správními orgány nepovažuje za důvěryhodná a možná. Proto nad jeho výpovědí jednoznačně převážily výpovědi policistů, v jejichž případě nejde o některou z výše popsanych situací, ve kterých je možné

pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka (viz bod 26 výše). Nelze hovořit ani o jejich zaujatosti vůči žalobci, která se při kontrole nijak neprojevila. Tohoto práhu ještě nedosahuje postup policistů, kteří při obecném dohledu nad bezpečností provozu vycházeli z povědomí o minulém protiprávním jednání žalobce souvisejícím s jízdou pod vlivem alkoholu.

29. Výpovědi policistů pak dokládá ještě videozáznam. Ten podle krajského soudu policista Š. mohl pořizovat. Podle § 51 odst. 1 správního řádu platí, že „[k] provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.“ Odnikud přitom neplyne, že by policista Š. postupoval při pořizování videozáznamu v rozporu s právními předpisy. Ani žalobce to netvrdí. Jen namítá, co se při pořízení podobného záznamu mělo podle jeho názoru dít, což ale nedokládá odkazem na jakoukoliv úpravu, z níž by tato tvrzení měla plynout. Policista Š. podle krajského soudu naopak postupoval s ohledem na vzniklou situaci odpovídajícím a přiměřeným způsobem, který mohl poté napomoci zjištění stavu věci. Záznam policisté a správní orgány použily jen v přestupkovém řízení, ve kterém díky němu prokázaly rozhodné skutkové okolnosti. Videozáznam proto byl použitelným (a uměřeně použitým) důkazním prostředkem (srov. obdobně usnesení sp. zn. II. ÚS 3098/17 ze dne 25. 10. 2017, body 9-10).
30. Z daného videozáznamu pak opět plyne skutkový děj ve shodě s tím, co tvrdili policisté. Lze na něm pozorovat stíhání bílého vozu Škoda Pick-up se zapnutými výstražnými světly a zvukovými signály, jízdu vozu uprostřed vozovky a následný běh policisty Š., který po pár vteřinách od opuštění auta a ústní výzvě k zastavení zachytí u sledovaného vozu žalobce. Ten s tvrzením, že neřídil, odmítá předložit doklady. *Krajský soud jen dodává, že žalobce nikdy v celém řízení nezpochybnil, že by na videozáznamu byl on.* V kombinaci s výpověďmi policistů tak tento videozáznam dává skutkovému ději, jak jej správní orgány zjistily, punc dostatečné věrohodnosti.
31. Pro úplnost krajský soud dodává, že správní orgány zákonným způsobem pracovaly s úředními záznamy, včetně těch o podání vysvětlení. Nepředstavují jediný důkaz o skutkovém ději, jak jejich použitelnost vymezuje judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49). Skutkový děj prokazují zejména svědecké výpovědi policistů při jednání a videozáznam. Proto z nich lze vyjít. Stejně tak se správní orgány nedopustily vady opomenutých důkazů, protože v případě důkazních prostředků, které k důkazu odmítly provést, vysvětlily důvody tohoto postupu, spočívající zejména v jejich nadbytečnosti či bezpředmětnosti pro meritum věci (srov. body 11 a 13 výše a např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 22/2015-143, body 45 a 46).
32. Krajský soud proto shledal, že spisový materiál obsahuje dostatek podkladů, ze kterých plyne bezpečný závěr o spáchání všech přestupků, které správní orgány kladly žalobci za vinu. Jeho žalobní námitky jsou proto nedůvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. července 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce